

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 374

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 iulie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 176 din 29 mai 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2) și art. 18–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.....	1–5	privind cooperarea în lupta împotriva crimei organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, terorismului și altor infracțiuni grave, semnat la București la 4 octombrie 2000..... 6
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
597. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia		Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind cooperarea în lupta împotriva crimei organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, terorismului și altor infracțiuni grave..... 6–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176

din 29 mai 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2) și art. 18–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Lucian Mihai — președinte
Constantin Doldur — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Al Fatloui în dosarele nr. 1.096/2001 și nr. 1.130/2001 ale Judecătorei Sectorului 6 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15 mai 2001, când Curtea a amânat pronunțarea la 22 mai 2001 și apoi la 23 mai 2001 și la 29 mai 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2) și art. 18–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepții ridicate de Udai Abdul Karim Khutr și Ali Hussein Hadi

Prin încheierile din 2 februarie 2001, pronunțate în dosarele nr. 1.096/2001 și nr. 1.130/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2) și art. 18–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și**

regimul refugiaților în România, excepții ridicate de Udai Abdul Karim Khutr și Ali Hussein Hadi Al Fatloui.

Prin Încheierea din 15 mai 2001 Curtea Constituțională a dispus conexarea Dosarului nr. 65C/2001 la Dosarul nr. 64C/2001, în baza prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu prevederile art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 18, 20, 24, 49 și 123 din Constituție, precum și prevederilor art. 6 pct. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără ca autorii excepțiilor de neconstituționalitate să indice în mod concret în ce anume constau aceste încălcări.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că textele legale criticate nu contravin prevederilor constituționale și internaționale invocate. În opinia instanței prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privesc cetățenii români, pe când Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 reglementează statutul și regimul refugiaților în România, astfel încât acest text constituțional nu își găsește aplicabilitate. De asemenea, dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 18 din Constituție, deoarece, „conform celor două proceduri la care petentul a făcut referire, reglementate în art. 17–20 și art. 21–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statutul de refugiat se acordă numai în condițiile legii, cu respectarea tratatelor și convențiilor internaționale la care România este parte“. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 24 din Legea fundamentală, precum și a prevederilor art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța arată că, pe calea procedurilor reglementate în art. 17–20 și 21–22 din ordonanță, solicitantului statutului de refugiat îi este respectat dreptul la apărare. În final se apreciază că textele legale criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 49, neexistând o restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți ale solicitantului statutului de refugiat, după cum, de asemenea, nu sunt încălcate nici prevederile art. 123.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepțiile sunt neîntemeiate, bazându-se pe aceleași argumente ca și instanța de judecată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră, de asemenea, că textele legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale. În consecință, se consideră că excepțiile sunt neîntemeiate.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere cu privire la excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, rapoartele întocmite în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Excepțiile de neconstituționalitate privesc dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2) și art. 18–22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, texte al căror conținut este următorul:

— Art. 13 alin. (1) lit. a): „*Până la soluționarea cererii sale prin hotărâre definitivă și irevocabilă străinul care solicită acordarea statutului de refugiat are următoarele drepturi și obligații:*

a) *dreptul de ședere în România, până la expirarea unui termen de 15 zile de la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii pronunțate asupra cererii de acordare a statutului de refugiat, cu excepția cererilor respinse ca evident nefondate în urma soluționării acestora în cadrul procedurilor accelerate;*“;

— Art. 17 alin. (1) și (2): „(1) *Fac obiectul procedurii accelerate:*

a) *cererile evident nefondate;*

b) *cererile persoanelor care, prin activitatea ori prin apartenența lor la o anumită grupare, prezintă un pericol pentru siguranța națională ori pentru ordinea publică în România;*

c) *cererile persoanelor care provin dintr-o țară unde, în general, nu există risc serios de persecuție.*

(2) *De asemenea, pot face obiectul procedurii accelerate și cererile persoanelor care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 4.;*

— Art. 18: „(1) *Cererea pentru acordarea statutului de refugiat este considerată evident nefondată dacă se constată:*

a) *lipsa de fundament a invocării unei temeri de persecuție în țara de origine, în condițiile art. 2 alin. (1);*

b) *inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea în mod abuziv, cu rea-credință, la procedura de acordare a statutului de refugiat.*

(2) *Lipsa de fundament a invocării unei temeri de persecuție în țara de origine există în următoarele cazuri:*

a) *solicitantul nu invocă nici o temere de persecuție în sensul art. 2 alin. (1);*

b) *solicitantul nu oferă date sau informații în sensul că ar fi expus unei temeri de persecuție ori relațiile sale nu conțin detalii circumstanțiale sau personale;*

c) *cererea este evident lipsită de credibilitate, în sensul că relatarea solicitantului este incoerentă, contradictorie sau flagrant neadevărată față de situația din țara sa de origine;*

d) *solicitantul avea posibilitatea refugului intern, recunoscută și de Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați.*

(3) *Inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea abuzivă la procedura de acordare a statutului de refugiat există în toate cazurile în care solicitantul, fără a oferi o explicație plauzibilă, se află în una dintre următoarele situații:*

a) *a depus cererea sub o identitate falsă sau a prezentat documente false ori falsificate, susținând că sunt autentice;*

b) *după depunerea cererii, în mod deliberat a prezentat elemente false în legătură cu aceasta;*

c) *cu rea-credință a distrus, a deteriorat, a aruncat sau a înlăturat documentul pentru trecerea frontierei sau un document relevant pentru cererea sa, fie pentru a-și stabili o identitate falsă în scopul solicitării și acordării statutului de refugiat, fie pentru a îngreuna soluționarea cererii sale;*

d) în mod deliberat a ascuns faptul că a mai depus anterior o cerere pentru acordarea statutului de refugiat în una sau mai multe țări, în special atunci când s-a folosit de o identitate falsă;

e) a depus o cerere pentru acordarea statutului de refugiat, cu scopul evident de a împiedica punerea iminentă în executare a unei măsuri dispuse de autoritățile competente, de scoatere din țară sau de expulzare, deși anterior dispunerii unei astfel de măsuri a avut posibilitatea să depună o asemenea cerere;

f) a încălcat în mod flagrant obligațiile prevăzute la art. 13;

g) a depus cererea pentru acordarea statutului de refugiat după ce anterior unei examinări, care conține garanțiile procedurale adecvate și în conformitate cu prevederile Convenției privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, i s-a respins o astfel de cerere într-o țară terță sigură.

(4) Motivele enumerate la alin. (1) nu pot să prevaleze temerii bine întemeiate de persecuție conform art. 2 alin. (1).“;

— Art. 19: „(1) Sunt considerate țări în care în general nu există risc serios de persecuție, în sensul art. 2 alin. (1), statele membre ale Uniunii Europene, precum și alte state stabilite, la propunerea Oficiului Național pentru Refugiați, prin ordin al ministrului de interne, pe baza următoarelor criterii:

a) numărul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat formulate de cetățenii țării respective și coeficienții de acordare a acestui statut;

b) situația respectării drepturilor fundamentale ale omului;

c) funcționarea principiilor democratice, a pluralismului politic și a alegerilor libere, precum și existența unor instituții democratice funcționale, care să asigure garantarea și respectarea drepturilor fundamentale ale omului;

d) existența unor factori de stabilitate.

(2) Pot fi luate în considerare și alte criterii de evaluare decât cele prevăzute la alin. (1).

(3) Cererea străinului care provine dintr-o țară în care în general nu există un risc de persecuție este respinsă ca evident nefondată, cu excepția cazului în care situația de fapt sau dovezile prezentate de solicitant arată existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 2 alin. (1); în acest caz solicitantul primește accesul la procedura prevăzută la art. 7-16.“;

— Art. 20: „(1) Funcționarul prevăzut la art. 12 alin. (2), după efectuarea interviului și analizarea motivelor invocate pentru acordarea statutului de refugiat, se pronunță în termen de 3 zile de la primirea cererii.

(2) În cazul în care a fost pronunțată o hotărâre de respingere a cererii ca evident nefondată sau în temeiul art. 4, termenul de depunere a plângerii este de 2 zile de la comunicare.

(3) Plângerea este de competența judecătoriei în a cărei rază teritorială își are sediul Oficiului Național pentru Refugiați sau în raza căreia își are reședința contestatarul.

(4) Instanța soluționează plângerea, cu prezența obligatorie a procurorului, în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată.

(5) Hotărârea definitivă este executorie de drept.

(6) Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau procurorul poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă.“;

— Art. 21: „(1) Cererea depusă la organele teritoriale ale Ministerului de Interne dintr-un punct de control pentru trecerea frontierei de stat este înaintată de îndată Oficiului Național pentru Refugiați, care o analizează și pronunță o hotărâre în termen de 2 zile de la primire.

(2) Funcționarul prevăzut la art. 12 alin. (2), după efectuarea interviului și analizarea motivelor invocate pentru acordarea

statutului de refugiat, în raport cu datele privind situația din țara de origine poate hotărî:

a) acordarea unei forme de protecție și a dreptului de a intra în România, dacă solicitantul se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 2, 3 sau 5;

b) acordarea dreptului de a intra în România și de a avea acces la procedura ordinară de soluționare a cererii sale de acordare a statutului de refugiat, dacă motivele invocate necesită o documentare suplimentară;

c) respingerea cererii.

(3) Împotriva hotărârii de respingere a cererii străinul poate depune o plângere în termen de 2 zile de la comunicare.

(4) Plângerea se depune la Oficiul Național pentru Refugiați, care o înaintează de îndată judecătoriei în a cărei rază teritorială își are sediul.

(5) Instanța soluționează plângerea în termen de 5 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care:

a) respinge plângerea pentru cel puțin unul dintre motivele prevăzute la art. 18 alin. (1);

b) admite plângerea, dispune ca Oficiul Național pentru Refugiați să analizeze cererea în procedură ordinară și permite accesul solicitantului în teritoriu.

(6) În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea este motivată, definitivă și executorie de drept, putând fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare.“;

— Art. 22: „(1) Străinul care solicită acordarea statutului de refugiat în România rămâne în zona de tranzit din punctul de control pentru trecerea frontierei de stat până la primirea hotărârii de aprobare a intrării în România sau, după caz, până la rămânerea definitivă și executorie a hotărârii de respingere a cererii pentru acordarea statutului de refugiat, dar nu mai mult de 20 de zile de la intrarea în zona de tranzit.

(2) Prin zonă de tranzit, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege suprafața situată la frontiera de stat ori în apropierea acesteia, destinată staționării persoanelor care nu au primit aprobarea de intrare în teritoriu, mijloacelor de transport și bunurilor până la stabilirea regimului lor juridic la trecerea frontierei de stat. În cazul aeroporturilor internaționale, prin zonă de tranzit se înțelege suprafața situată între punctul de imbarcare/debarcare și locul unde se efectuează controlul pentru trecerea frontierei.

(3) Solicitantul statutului de refugiat poate fi cazat în centre speciale de primire și cazare aflate în apropierea punctelor de control pentru trecerea frontierei de stat, stabilite prin ordin al ministrului de interne și având regimul juridic al zonei de tranzit.

(4) După expirarea termenului prevăzut la alin. (1), dacă cererea nu este soluționată printr-o hotărâre definitivă și executorie, străinului i se permite intrarea în țară.

(5) Pe perioada în care se află în punctul de control pentru trecerea frontierei de stat solicitantul statutului de refugiat are dreptul la asistență juridico-socială și la ajutoare umanitare din partea organizațiilor neguvernamentale cu atribuții în materie de refugiați, precum și din partea reprezentanței din România a Înalțului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați și, de asemenea, are drepturile și obligațiile prevăzute la art. 13, cu excepția celor care intră în contradicție cu prevederile acestei proceduri.“

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele cuprinse în art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 18, art. 20 alin. (2), art. 24, 49 și 123. Aceste texte au următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (2): „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“;

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 18: „(1) *Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.*

(2) *Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte.*”;

— Art. 20 alin. (2): „*Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”;

— Art. 123: „(1) *Justiția se desfășoară în numele legii.*

(2) *Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”

De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 pct. 1, precum și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd:

— Art. 6 pct. 1: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*”;

— Art. 13: „*Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.*”

Autorii excepțiilor consideră că:

a) Prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanță sunt contrare: dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (2) care reglementează regimul străinilor și apatrizilor; dispozițiilor art. 24 care garantează dreptul la apărare, cu referire la art. 6 pct. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; dispozițiilor art. 11 alin. (2) privitoare la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern; dispozițiilor art. 20 alin. (2) privind tratatele internaționale referitoare la drepturile omului.

b) Prevederile art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18, precum și ale art. 19 din ordonanță sunt contrare dispozițiilor

constituționale cuprinse în: art. 123 privind înfăptuirea justiției; art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor; art. 18 alin. (1) și (2) privind regimul străinilor și apatrizilor; art. 24 privind dreptul la apărare și art. 49 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

c) Prevederile art. 20 din ordonanță sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi; art. 18 alin. (1) privind regimul străinilor și art. 24 privind dreptul la apărare.

d) Prevederile art. 21 din ordonanță sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în: art. 123 privind înfăptuirea justiției; art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi; art. 18 alin. (1) și (2) privind regimul străinilor și apatrizilor și art. 24 privind dreptul la apărare.

e) Prevederile art. 22 din ordonanță sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi; art. 18 alin. (1) și (2) privind regimul străinilor și apatrizilor; art. 19 privind extrădarea și expulzarea; art. 23 privind libertatea individuală; art. 24 privind dreptul la apărare și art. 49 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepțiile de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Statutul juridic al refugiaților este reglementat, pe plan internațional, prin prevederile Convenției din anul 1951, completată cu Protocolul adițional din 1967, acte adoptate sub egida O.N.U., la care România a aderat în anul 1991. În România statutul și regimul refugiaților sunt reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, ale cărei prevederi înlocuiesc prevederile Legii nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților, precum și pe cele ale actelor normative subsecvente acestei legi. Legea reglementează, în acord cu prevederile documentelor internaționale, condițiile în care se acordă în România protecția refugiaților, drepturile și obligațiile acestora și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție, condițiile în care încetează, se retrage sau se anulează o formă de protecție, precum și procedura ordinară, procedura accelerată și procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat, depuse la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat. În ceea ce privește drepturile refugiaților Convenția din anul 1951 statuează că aceștia se bucură de tratamentul acordat în general străinilor (art. 7 alin. 1 din convenție). Aceste drepturi sunt reglementate și de legea română (art. 23–25 din ordonanță), în strânsă conformitate cu reglementările internaționale, și anume cu cele cuprinse în art. 12–31 din convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că unele prevederi ale Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 nu asigură o protecție efectivă a drepturilor solicitanților statutului de refugiat, contravenind prin acestea dispozițiilor din Constituție.

Astfel, textul art. 20 alin. (5), potrivit căruia „*Hotărârea definitivă este executorie de drept*”, precum și cel al art. 21 alin. (6) teza întâi, potrivit căruia „*În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea este motivată, definitivă și executorie de drept [...]*”, contravin prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, care prevăd: „*Dreptul la apărare este garantat.*”

Întrucât textele legale menționate prevăd că hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează să fie pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare) solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță,

nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs. Se încalcă astfel principiul constituțional al garantării dreptului la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție.

II. Referitor la criticile de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții legale care formează obiectul excepțiilor Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate.

Autorii excepțiilor consideră ca fiind neconstituțional textul art. 13 alin. (1) lit. a), în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Sub acest aspect Curtea constată că dispoziția constituțională menționată este inaplicabilă în cauză, art. 16 alin. (1) având în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

Totodată Curtea observă că între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l); dreptul de a fi asistat sau reprezentat de un avocat și de a i se asigura în mod gratuit un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b), precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („*non-refoulement*”), cu excepțiile stabilite prin lege — art. 23 alin. (1) lit. m). Reglementarea acestor drepturi este în acord cu prevederile art. 18 alin. (1) din Constituție, text potrivit căruia „*Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi*”, precum și cu prevederile din convențiile și tratatele la care România este parte.

În această lumină nici una dintre criticile de neconstituționalitate privind prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) nu poate fi reținută de Curte.

De asemenea, autorii excepțiilor consideră ca fiind neconstituționale normele legale cuprinse în ordonanță care reglementează procedura accelerată (art. 17–20) și pe cele

care reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat, depuse la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21 și 22). Astfel, în ceea ce privește art. 17 alin. (1) și (2) autorii excepțiilor consideră că aceste prevederi sunt neconstituționale prin raportare la art. 18 alin. (1) și (2), art. 24, 49 și 123 din Constituție.

Art. 49 din Constituție reglementează restrângerea prin lege a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, proporțional cu situația care determină această restrângere. Prevederile legale din ordonanță, criticate ca fiind neconstituționale, nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drepturi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unei forme de protecție din partea statului român. De aceea, sub acest aspect Curtea nu va putea reține criticile de neconstituționalitate.

Autorii excepțiilor critică textul de lege menționat și cu referire la dispozițiile constituționale cuprinse în art. 123 privind înfăptuirea justiției în România. Curtea observă însă că acest text de lege nu conține în realitate nici o prevedere care să contravină principiului înfăptuirii justiției în numele legii, al independenței judecătorilor și al supunerii lor numai legii. În consecință, și sub acest aspect excepțiile urmează să fie respinse.

De altfel, pentru aceleași motive urmează să fie respinse și excepțiile de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții din ordonanță.

În sfârșit, referitor la prevederile cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și anume cele care privesc procesul echitabil și dreptul persoanei de a se plânge unei instanțe, Curtea reține că textele legale criticate de autorul excepției nu opresc în realitate părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

1. Admite excepțiile de neconstituționalitate ridicate de Udai Abdul Karim Khutr și Ali Hussein Hadi Al Fatloui în dosarele nr. 1.096/2001 și nr. 1.130/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București și constată că sunt neconstituționale dispozițiile art. 20 alin. (5), precum și ale art. 21 alin. (6), referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii judecătorești, din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18, art. 19, art. 20 alin. (1)–(4) și alin. (6), art. 21 alin. (1)–(5) și alin. (6) (cu excepția celor referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii judecătorești) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică Guvernului și celor două Camere ale Parlamentului.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind cooperarea în lupta împotriva crimei organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, terorismului și altor infracțiuni grave, semnat la București la 4 octombrie 2000**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 5 alin. 1 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind cooperarea în lupta împotriva crimei organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, terorismului și altor infracțiuni grave, semnat la București la 4 octombrie 2000.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul de interne,

Toma Zaharia,

secretar de stat

Ministrul afacerilor externe,

Mircea Geoană

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

Directorul Serviciului Român de Informații,

Alexandru Radu Timofte

p. Directorul Serviciului de Informații Externe,

Constantin Rotaru

București, 21 iunie 2001.

Nr. 597.

A C O R D**între Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind cooperarea în lupta împotriva crimei organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, terorismului și altor infracțiuni grave**

Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia, denumite în continuare *părți contractante*, urmărind să contribuie la dezvoltarea contactelor bilaterale dintre cele două țări, interesate să coopereze în lupta împotriva criminalității, în special împotriva criminalității organizate, traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, precum și terorismului și altor infracțiuni grave, dorind să intensifice eforturile lor conjugate în lupta împotriva terorismului și folosirii abuzive a drogurilor, substanțelor psihotrope și precursorilor, convinse de necesitatea armonizării acțiunilor împotriva criminalității organizate internaționale, urmărind intensificarea eforturilor comune în lupta împotriva terorismului și având în vedere prevederile convențiilor internaționale în materie, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

1. Părțile contractante vor coopera, în conformitate cu prevederile legislației naționale în vigoare, pentru prevenirea traficului ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, a criminalității organizate și a terorismului, pentru descoperirea și urmărirea în justiție a autorilor acestor tipuri de infracțiuni, precum și pentru prevenirea, descoperirea și urmărirea în justiție a altor tipuri de infracțiuni care amenință grav ordinea și siguranța publică.

2. Părțile contractante vor coopera în special în cazurile în care infracțiunile sunt comise sau pregătite pe teritoriul statului uneia dintre ele, iar informațiile deținute de autoritățile competente ale părților contractante indică posibilita-

tea pregătirii sau comiterii acestora pe teritoriul statului celeilalte părți contractante.

ARTICOLUL 2

Părțile contractante vor coopera pentru descoperirea și reprimarea criminalității, în special a criminalității organizate, prin:

1. notificarea reciprocă a tuturor informațiilor privind persoanele implicate în criminalitatea organizată, a datelor privind legăturile dintre infractori, a informațiilor referitoare la: organizațiile și grupurile de infractori, comportamentul tipic al făptuitorilor și al grupurilor, faptele comise, cu accent pe timpul, locul și *modus operandi* al actelor criminale, obiectivele atacurilor criminale, prevederile din legea penală care

au fost astfel încălcate și măsurile luate — dacă aceasta este necesară pentru prevenirea și combaterea unor infracțiuni deosebit de periculoase;

2. executarea anumitor activități operative polițienești, la cerere și în conformitate cu legislația națională în vigoare a statului părții contractante solicitate;

3. cooperarea în investigații, în conformitate cu prevederile prezentului acord și cu legislațiile naționale în vigoare ale statelor părților contractante, prin măsuri polițienești coordonate, inclusiv prin acordarea de asistență reciprocă în materie de personal, materiale și organizare;

4. schimbul de informații și de experiență privind noile forme și metode de acțiune utilizate de infractori în criminalitatea internațională;

5. schimbul, la cerere, de înscrisuri, specimene de documente oficiale și obiecte utilizate pentru săvârșirea infracțiunilor ori rezultate din acestea;

6. schimbul de experți în vederea îmbunătățirii în comun a calității muncii, în contextul luptei împotriva criminalității organizate, pentru asigurarea perfecționării pregătirii experților proprii, în scopul realizării unui nivel superior de cunoștințe profesionale, pentru dobândirea reciprocă de cunoștințe privind mijloacele și metodele de luptă împotriva criminalității și rezultatele tehnicilor actuale de poliție;

7. organizarea, atunci când se consideră necesar, a unor întâlniri de lucru pentru pregătirea și executarea de măsuri coordonate.

ARTICOLUL 3

Pentru a preveni și a combate cultivarea, producerea, extracția, exportul, importul, tranzitul și traficul ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori părțile contractante vor asigura, fiecare în conformitate cu legislația națională în vigoare a statului său:

1. comunicarea reciprocă de informații referitoare la persoanele implicate în producerea și traficul ilicit de droguri, substanțe psihotrope și precursori, ascunzătorile, mijloacele de transport și *modus operandi* utilizate de aceste persoane, locurile de origine și de destinație, precum și orice alt detaliu relevant care are legătură cu aceste infracțiuni, dacă acestea sunt necesare pentru prevenirea și descoperirea altor infracțiuni grave împotriva siguranței și ordinii publice;

2. schimbul de informații privind modalitățile uzuale și cele noi ale traficului ilicit internațional de droguri, substanțe psihotrope și precursori, precum și orice alte informații relevante;

3. schimbul de rezultate ale investigațiilor criminalistice și criminologice privind traficul și folosirea abuzivă a drogurilor, substanțelor psihotrope și precursorilor;

4. schimbul de eșantioane ale noilor droguri de origine vegetală sau sintetică, precum și ale substanțelor psihotrope și precursorilor;

5. schimbul de experiență în legătură cu supravegherea comerțului legal de droguri, substanțe psihotrope și precursori, în vederea eliminării posibilităților de trafic ilegal cu astfel de substanțe;

6. armonizarea măsurilor polițienești proprii, permise de legislațiile naționale în vigoare ale statelor lor, pentru prevenirea și combaterea producerii ilicite a drogurilor, substanțelor psihotrope și a precursorilor.

ARTICOLUL 4

Pentru prevenirea și combaterea terorismului părțile contractante vor asigura, în conformitate cu legislațiile naționale în vigoare ale statelor lor și potrivit prezentului acord:

1. schimbul de experiență și de informații în legătură cu acțiunile teroriste plănuite sau comise, persoanele implicate, modurile de înfăptuire și mijloacele tehnice utilizate în asemenea acte;

2. schimbul de experiență și de informații referitoare la grupările teroriste și membrii acestora, care plănuiesc, execută sau au executat acțiunile lor pe teritoriul statului celeilalte părți contractante în detrimentul și împotriva intereselor acestuia, dacă astfel de informații sunt utile pentru stoparea terorismului și pentru prevenirea și combaterea altor infracțiuni conexe.

ARTICOLUL 5

Cooperarea dintre părțile contractante va include, de asemenea:

1. schimbul de informații privind legislația care tratează infracțiunile la care se face referire în prezentul acord;

2. schimbul de informații privind beneficiile obținute de o persoană prin activități infracționale;

3. schimbul de legislație, de date statistice, de informații operative și de experiență referitoare la străini, azilanți, refugiați și la migrație;

4. schimbul oricăror informații importante pentru una dintre părțile contractante în lupta împotriva traficului de persoane, traficului ilicit cu forță de muncă, deținerii ilegale și traficului ilicit cu arme de foc, muniție, materiale explozive, substanțe toxice și radioactive, precum și pentru depistarea rețelelor de contrabandiști și a traficanților de vehicule furate;

5. schimbul de informații referitoare la contrafacerea documentelor de călătorie, falsificarea și contrafacerea de monedă, cărți de credit și cecuri de călătorie, traficul cu acestea, spălarea banilor, precum și la infracțiunile pe calculator.

ARTICOLUL 6

1. Pentru aplicarea prevederilor prezentului acord părțile contractante desemnează autoritățile competente pe care le autorizează în acest scop să coopereze, în mod direct și operativ, în domeniile lor de activitate și potrivit competențelor lor.

2. La intrarea în vigoare a prezentului acord părțile contractante vor asigura notificarea reciprocă de către autoritățile competente a adreselor, numerelor de telefon și fax necesare pentru derularea efectivă a cooperării conform prezentului acord.

3. Pentru asigurarea legăturii operative autoritățile competente își vor notifica reciproc, la data intrării în vigoare a prezentului acord, punctele de contact desemnate în acest scop.

4. Pentru realizarea practică a cooperării prevăzute la art. 1 și 2 autoritățile competente ale părților contractante, în limitele competențelor lor legale, pot încheia protocoale de cooperare, cu respectarea legislațiilor naționale în vigoare ale celor două state, în care se vor defini domeniile specifice de activitate și formele efective de cooperare.

5. În derularea schimbului de informații autoritățile competente vor utiliza limba engleză, dacă nu se convine altfel.

ARTICOLUL 7

Pentru protecția datelor referitoare la persoane (date personale), schimbate de părțile contractante în cadrul cooperării, se vor aplica, potrivit legislațiilor naționale în vigoare ale statelor părților contractante, următoarele clauze și condiții:

1. Partea contractantă care primește astfel de date le poate utiliza numai pentru scopul și în condițiile stabilite de partea contractantă care le transmite.

2. Partea contractantă care primește datele, la cererea părții contractante care le trimite, o va informa pe aceasta asupra modului de utilizare a acestor date și asupra rezultatelor utilizării lor.

3. Datele personale vor putea fi puse la dispoziție numai autorităților competente sau organizațiilor care se ocupă de reprimarea infracționalității, combaterea terorismului,

a drogurilor și a criminalității organizate. Astfel de date vor putea fi puse la dispoziție oricărei alte autorități numai cu consimțământul prealabil, în scris, al părții contractante care a furnizat datele menționate mai sus.

4. Partea contractantă care trimite datele solicitate trebuie să se asigure că acestea sunt corecte, că punerea lor la dispoziție este absolut necesară și că datele furnizate sunt conforme cu scopul în care acestea au fost puse la dispoziție. Se va avea în vedere și legislația națională în vigoare a statului celeilalte părți contractante privind restricționarea furnizării de date personale. Dacă se constată că au fost furnizate date incorecte sau care nu ar fi trebuit dezvăluite, partea contractantă care le primește va fi informată imediat despre aceasta. Partea contractantă care primește datele respective va efectua corecturile necesare asupra datelor eronate și, respectiv, va distruge imediat orice date furnizate din greșală sau în mod nepermis.

5. La solicitarea unui petent îndreptățit orice date existente în legătură cu acesta, precum și modul în care se intenționează să fie utilizate vor fi explicate persoanei respective. Dacă legea nu permite acest lucru, explicațiile respective nu sunt necesare. Acordarea de explicații privind datele personale este guvernată de legislația națională a statului părții contractante care furnizează datele respective.

6. Partea contractantă care trimite datele va indica o dată cu furnizarea lor termenul legal prevăzut pentru distrugerea acestora, potrivit legislației sale naționale. În cadrul acestui termen orice date privind o anumită persoană vor fi distruse atunci când nu mai sunt necesare. Partea contractantă care a trimis datele va fi informată despre distrugerea acestora, precum și despre motivul distrugerii. Toate datele permise vor fi distruse o dată cu încetarea valabilității prezentului acord.

7. Părțile contractante se obligă să țină evidența furnizării, primirii și a distrugerii datelor personale.

8. Părțile contractante vor asigura o protecție eficientă a oricăror date personale, pentru a împiedica accesul persoanelor neautorizate la asemenea date, nefiindu-le permis să le modifice sau să le dea publicității.

ARTICOLUL 8

1. Părțile contractante garantează confidențialitatea oricăror date cărora li s-a stabilit acest caracter de către oricare dintre părțile contractante, dacă acestea sunt clasificate drept confidențiale de legislația națională în vigoare a statului părții contractante care le-a furnizat.

2. Transmiterea materialelor furnizate în conformitate cu prezentul acord, a datelor și a echipamentelor tehnice către o terță parte este posibilă numai în baza consimțământului scris al autorității competente a părții contractante care le-a furnizat.

Pentru Guvernul României,
Mircea Mureșan

Pentru Guvernul Republicii Slovenia,
Vinko Gorenak

ARTICOLUL 9

1. Părțile contractante vor constitui o comisie mixtă pentru promovarea și evaluarea cooperării în baza prezentului acord. Părțile contractante se vor informa reciproc, pe canale diplomatice, în legătură cu componența comisiei mixte.

2. Comisia mixtă se va întruni când este nevoie, alternativ în România și în Republica Slovenia. Orice parte contractantă poate iniția, dacă este necesar, organizarea unor reuniuni suplimentare ale comisiei mixte.

ARTICOLUL 10

Cheltuielile ocazionate de aplicarea prevederilor prezentului acord vor fi suportate de părțile contractante pe principiul reciprocității. În cazul schimburilor de delegații cheltuielile de transport internațional (dus-întors) revin părții contractante care trimite delegația, iar cheltuielile de subzistență, transport intern și asistență medicală de urgență se suportă de partea contractantă care primește delegația celeilalte părți contractante.

ARTICOLUL 11

Fiecare parte contractantă poate refuza sau stabili anumite condiții, integral sau parțial, cooperarea sau acordarea de sprijin, dacă aceasta este restricționată de legislația națională în vigoare a statului său, dacă periclitează securitatea ori alte interese esențiale ale statului sau încalcă legislația națională în vigoare a părții contractante.

ARTICOLUL 12

Prevederile prezentului acord nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor asumate de părțile contractante, ce decurg din alte acorduri internaționale la care acestea sunt părți.

ARTICOLUL 13

1. Prezentul acord intră în vigoare la 30 de zile de la data ultimei notificări prin care părțile contractante își comunică îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea în vigoare a acestuia.

2. Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată. Fiecare parte contractantă poate denunța acordul pe canale diplomatice. Încetarea valabilității acordului va deveni efectivă după 3 luni de la data la care cealaltă parte contractantă a primit notificarea de denunțare.

Semnat la București la 4 octombrie 2000 în două exemplare originale, fiecare în limbile română, slovenă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor divergențe de interpretare prevalează textul în limba engleză.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
